

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE SI JUSTIȚIE SECȚIA
DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.2580

Dosar nr...../2007

Ședința publică de la 14 mai 2009

&&&

S-a luat în examinare recursul declarat de S împotriva sentinței civile nr. din 29 septembrie 2008 a Curții de Apel B - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal s-au prezentat recurenta-reclamantă S reprezentantă de- consilierul juridic și intimata-pârâtă Agenția Națională de Administrare Fiscală, reprezentată de consilierul juridic

Procedura completă.

Cauza fiind în stare de judecată, nEmaifiind cereri de formulat, Curtea a dat cuvântul reprezentanților părților, față de recursul declarat.

Consilierul juridic pantru recurentă a solicitat admiterea recursului, pentru moț vele dezvoltate în scris, casarea sentinței atacate și pe fond, admiterea acțiunii. A depus „Concluzii scrise” (filele 13-15).

Consilierul juridic pentru intimată a solicitat respingerea recursului ca nefondat și menținerea sentinței civile nr. din 29 septembrie 2008 a Curții de Apel B, ca legală și temeinică.

CURTEA

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele: Prin acțiunea în contencios administrativ înregistrată la data de 23 noiembrie 2007 la Curtea de Apel B, reclamanta S. a solicitat în contradictoriu cu pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală anularea deciziei nr. 287 din 18 octombrie 2007 și a deciziei de impunere nr.din 27 martie 2007 emise de organele de control financiar ale pârâtei prin care s-au reținut în sarcina sa obligat i de plată privind acordarea permiselor de călătorie acordare gratuit membrilor de familie ai salariaților, majorări de întârziere aferente, TVA aferentă diferentelor de tarif ach.tat peste prevederile contractuale și majorări aferente, urmare; inspecției fiscale desfășurate în perioada 17 august 2006- 28 septembrie 2006 și 31 octombrie 2006 - 26 ianuarie 2007.

În motivarea acțiunii reclamanta a arătat că, permisele de călătorie acordate membrilor de familie ai salariaților reprezintă cupoane de bonuri cu valoare care se acordă cu tit u gratuit, reclamanta neefectuând cheltuieli suplimentare prin acordarea acestui drept, astfel că nu deduce TVA. Reclamanta a mai arătat că, potrivit art. 9 din H.G. nr. 584/1998 primește de la bugetul de stat, subvenții pentru diferența dintre tarifele stabilite și costurile reale de transport, că potrivit art. 129 alin.4 din Legea nr. 571/2003, acordarea permiselor de călătorie nu este considerată prestare de servicii efectuate cu plată și că nu poate fi reținută obligația plății TVA, întrucât potrivit Codului fiscal obligația plății TVA aparține persoanei impozabile, iar salariații i în raport cu angajatorii nu sunt persoane impozabile.

Reclamanta a solicitat obligarea p.ârâtei la restituirea sumelor plătite în baza actelor administrative contestate, formulând și cerere de majorare a c.âtimii obiectului cererii principale, fată de emiterea de c.ătre p.âr.ătă a deciziei din 19 octombrie 2007, referitoare la obligații de plată accesorii aferente obligațiilor fiscale.

Parata Agenția Națională de Administrare Fiscală prin întâmpinare a invocat excepția inadmisibilității cererii precizatoare a acțiunii întrucât aceasta vizează restituirea unor sume care nu sunt aferente deciziei de impunere din 27 martie 2007 contestată, ci vizează alte acte administrative fiscale care nu fac obiectul cauzei.

Pe fond a solicitat respingerea acțiunii arătând că, potrivit art. 4 alin.3 lit.b) din Legea nr. 345/2002, art. 129 alin.3, 4 din Legea nr, 571/2003, pct.7 alin.5 din H.G. nr. 44/2004, pentru serviciile de transport oferite în mod gratuit salariaților și familiilor acestora în interes personal, reclamanta are obligația de a colecta TVA. A mai susținut că, instanța nu poate aprecia legalitatea deciziei de impunere pentru sumele reprezentând TVA și majorări aferente, întrucât contestațiile nu au fost soluționate pe fond.

Curtea de Apel B - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal/ prin sentința civilă nr..... din 29 septembrie 2008, a admis excepția inadmisibilității cererii de majorare a c.âtimii obiectului acțiunii și în consecință a respins-o ca inadmisibilă. A admis excepția inadmisibilității cererii de anulare a deciziei de impunere nr. din 27 martie 2007 emisă de p.âr.ătă prin D pentru sumele de lei reprezentând TVA și majorări de întârziere aferente în sumă de lei și a respins ca inadmisibilă această cerere.

A respins celelalte capete de cerere dir acțiunea formulată de reclamanta S în contradictoriu cu p.âr.ătă Agenția Națională de Administrare Fiscală, c. \ neîntemeiată.

În motivarea soluției s-a reținut că decizia nr.este un act administrativ fiscal pentru contestarea căreia trebuie parcursă procedura prealabilă reglementată de art. L 205 Cod procedură fiscală, iar la instanța de contencios administrativ poate fi atacată potrivit art. 218 alin.2 din O.G. nr. 92/2003, decizia prin care a fost soluționată contestația, în caz contrar acțiunea fiind inadmisibilă.

În speță, este susceptibilă de atac pe calea acțiunii în contencios administrativ decizia nr. 209/2008. A fost înlăturată invocarea de către reclamantă a dispozițiilor art. 202 alin.1 din Legea nr. 554/2004 și art. 132 alin.2 pct.2 Cod procedură civilă pentru motivarea cererii de majorare a cîtimii obiectului întrucît O.G. nr. 92/2003 este act normativ cu caracter special care derogă de la dispozițiile Codului de procedură civilă, reglementînd procedura prealabilă obligatorie.

S-a respins ca inadmisibilă și cererea de anulare a deciziei de impunere nr.2007 reținînd că, pârâta prin decizia nr. 287/2007 a suspendat soluționarea cauzei pentru sumele impuse cu titlu de TVA și majorări de întîrziere aferente, pînă la pronunțarea unei soluții definitive pe latura penală, apreciind că este o strînsă interdependență între stabilirea acestor sume și caracterul infracțional al faptelor săvârșite.

Pe fondul cauzei, instanța de fond a reținut că este legală respingerea contestației pentru sumele aferente per nișelor de călătorie acordate membrilor de familie ai salariaților și majorărilor de întîrziere aferente, prin decizia nr. 287/2007 contestată, față de prevederile Legii nr. 345/2002, în vigoare de la 31 decembrie 2003 și Legii nr. 571/2003, în vigoare de la 1 ianuarie 2004. Aceasta, întrucît potrivit pct.7 alin.5 din H.G. nr. 44/2004 privind Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal pentru art. 129 alin.4 din Codul fiscal, sunt excluse din sfera TVA doar prestările de servicii în mod gratuit care au legătură sau sunt în folosul desfășurării activității economice a societății, ori acordarea permiselor de călătorie în mod gratuit membrilor de familie ai salariaților reclamantei constituie o prestare de servicii care nu au legătură cu activitatea economică

a reclamantei, astfel că, obligația plății TVA revine reclamantei care este persoană impozabilă, iar nu salariaților ai căror membri beneficiază gratuit de permise de călătorie.

S-a mai reținut și împrejurarea că pârât.* a emis decizia nr. 287 bis/2008 de îndreptare a erorii mater ale din decizia nr. 287/2008.

În termen legal, împotriva hotărârii Distanței de fond a declarat recurs reclamanta S.

Cererea de recurs a fost întemeiată în drept pe dispozițiile art. 304 pct.9 și pe cele ale art. 304¹ Cod procedură civilă.

Structurând criticile aduse de recurenta -reclamantă soluției adoptate de instanța de fond, înalta Curte constată că acestea au vizat următoarele aspecte:

-greșita soluționare a capătului ce cerere privind permisele de călătorie pe CFR acordate membrilor de familie ai salariaților societății recurente în condițiile în care nu s-a ținut

seama de prevederile art. 129(3) coroborate cu cele ale art. 129(4) din Codul fiscal, de prevederile H.G. nr. 44/2004(pct.7 alin.5 teza 2) și de faptul că aceste permise au fost acordate în limitele și cu destinațiile prevăzute de O.G. nr. 112/1999 aprobată prin Legea iu. 210/2003 cu modificările și completările ulterioare. În opinia recurenteii acordarea permiselor de călătorie gratuită pe căile ferate române nu poate fi asimilată unei prestări de servicii cu plată fiind o prestare de servicii efectuată în limitele și potrivit destinației prevăzute de lege, astfel că se impune anularea pct. 1 din Decizia nr. 287/2007 cu consecința restituirii sumei de lei;

- cererea de restituire a sumei de lei ce a făcut obiectul desființării deciziei nr. /2007 de către intimata-pârâtă a fost greșit respinsă ca neîntemeiată, clin moment ce s-a procedat totuși la colectarea acestei sume deși însăși autoritatea și-a desființat propria decizie;

- neobservarea faptului că prin acțiune s-a solicitat restituirea sumelor de bani ce fac obiectul suspendării dispuse prin decizia nr.și chiar dacă reclamanta nu a criticat

soluția de suspendare, având în vedere decizia nr/2007 privind majorările de întârziere calculate pe perioada suspendării, cât și faptul că sumele au fost compensate de intimata-pârâtă cu TVA-ul pe care societatea recurență îl are de recuperat, astfel că în mod greșit această cerere a fost respinsă ca inadmisibilă și totodată neîntemeiată;

- calificarea ca inadmisibilă a cererii de majorare a cîtimii obiectului cererii este eronată, față de dispozițiile art. 105(1) teza 2 din Codul de procedură fiscală potrivit căroră „contestația este o cale administrativă de atac și nu înlătură dreptul la acțiune al celui care se consideră lezat în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal sau prin lipsa acestuia, în condițiile legii”.

Prin apărările dezvoltate în întâmpinare, Agenția Națională de Administrare Fiscală a răspuns criticilor recurenței, apreciind că hotărârea Curții de Apel B este temeinică și legală și se impune menținerea ei.

Examinând cauza prin prisma motivelor de recurs expuse rezumativ mai înainte, cât și în temeiul art. 304¹ din Codul de procedură civilă, **Înalta Curte de Casație și Justiție constată** că nu există motive pentru casarea/modificarea sentinței atacate,

Așa cum se poate observa din considerentele hotărârii judecătorești în discuție, instanța fondului a stabilit în mod corect situația de fapt și a aplicat în consecință normele legale pentru dezlegarea cererilor formulate de societatea reclamantă, argumentând în mod explicit pentru fiecare din acestea soluția pe care a îmbrățișat-o.

Astfel:

- În privința permiselor de călătorie pe CFR acordate în mod gratuit membrilor de familie ai salariaților societății recurențe s-a constatat că este vorba de o prestare de servicii efectuată într-un scop care nu are legătură cu activitatea economică a societății comerciale și ca urmare este inclusă în sfera TVA. Această concluzie este întărită de prevederile art.4 (3) lit.b) din Legea nr. 345/2002 privind TVA (în vigoare până la 31 decembrie 2003) cât și de dispozițiile art. 129(3) lit.b) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal (în vigoare de la 1 ianuarie

2004). De altfel, prin normele metodologice de aplicare a dispozițiilor art. 129 (4) din Codul fiscal (apiobate prin H.G. nr. 44/2004 - pct.7 alin.5) legiuitorul a stabilit în mod clar care sunt serviciile care nu se includ în sfera TVA, iar în aceste condiții este corectă soluția organelor fiscale asupra serviciilor de transport oferite în mod gratuit salariaților și familiilor acestora în interes personal.

- Judecătorul fondului a apreciat în mod corect că atâta vreme cât nu s-a criticat soluția organului fiscal privind suspendarea soluționării contestației, iar pe fondul cauzei organul de soluționare a contestației nu s-a pronunțat, legalitatea deciziei de impunere nu poate fi evaluată de instanța de judecată.

- Cererea de restituire a sumei de lei reprezentând accesorii aferente sumei de lei (reprezentând TVA colectată aferentă garanției de bună execuție încasată de la furnizori) a fost respinsă în mod just dat fiind că Agenția Națională de Administrare Fiscală a emis decizia nr. 287 bis/2008 prin care a îndreptat eroarea materială din decizia nr. 287/18 octombrie 2007, modificând practic pct.3 al acestei din urmă decizii la care erau inițial prevăzute majorări de lei prin adăugarea sumei de lei, de asemenea cu titlu de majorări.

- Critica privitoare la cererea de majorare a cîtimii obiectului cererii este, de asemenea, neîntemeiată.

Având în vedere dispozițiile art. 205 și art. 218(2) Cod procedură fiscală în mod corect s-a constatat ca inadmisibilă și s-a respins în consecință această cerere, cecizia nr. /207 reprezentând un act administrativ fiscal pentru contestarea căruia trebuie parcursă procedura prealabilă reglementată de codul menționat, putând face obiectul acțiunii în contencios administrativ doar decizia prin care s-a soluționat contestația formulată în temeiul art. 205 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

în cauză, susceptibilă de atac pe calea contenciosului administrativ este decizia nr. 209/2008 er~isă în soluționarea

conestației împotriva deciziei nr./2007, în contextul existentei unei legi speciale neavând relevanță >:ă sumele stabilite prin decizia nr./2007 au un caracter accesoriu față de sumele reținute prin decizia de impunere nr..... 27 martie 2007 și decizia nr. 287/2007.

Ca urmare, pentru toate cele expuse, în temeiul art. 312 Cod procedură civilă și art. 20 din Legea nr. 554/2004 modificată, recursul va fi respins.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge recursul declarat de S împotriva sentinței civile nr. din 29 septembrie 2008 a Curții de Apel B - Secția a VUI-a contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 14 mai 2009.